

ГЕОРГИ РУСАФОВ

ХИТРИЯТ КОЖУХАР

chitanka.info

Живели някога двама съседи. Единият бил богат, алчен чифликчия, а другият — беден работлив кожухар.

Веднъж чифликчията метнал през рамо обработена овча кожа и се запътил с нея към бедния си съсед — кожухаря.

— Майсторе — казал му той, като разгънал важно върху кожухарската маса овчата кожа, — искам да ми направиш от тая кожа топло кожухче. Нека да е без ръкави, ала да бъде такова кожухче, каквото никой на света досега не е носил... Тъй де, пари ще ти броя за работата, не е шега!

— Бива, съседе — отвърнал кожухарят, — ще ти направя такова кожухче, че да бъде за чудо и приказ — през девет планини и през девет реки да се говори за неговата хубост!

— И още нещо: ще работиш така, та от кожата нито косъм да не се похаби!... Тъй де, пари струва!

— Добре, съседе! Докато майсторя кожухчето, очите ми ще играят на четири, а ръцете ми ще пипат така, като че ли златар гравира за царската дъщеря прави!

— Тъй де, пари ще получиш за това, не е шега! — казал накрая чифликчията и си тръгнал.

Но преди да прекрачи прага, хрумнало му нещо и се върнал от вратата:

— Чувай, майсторе — казал, — май кожата е доста голяма, не може ли от нея да ми направиш вместо едно две кожухчета?... Кожа е това, хей, кожа от цяла овца — пари струва!

— Бива, съседе. Щом искаш две кожухчета, ще ти направя две кожухчета... — отвърнал кожухарят и се усмихнал хитро под мустак на чорбаджийската ненаситност.

Очите на чифликчията светнали. Огледал още веднъж кожата, попипал я отсам, подръпнал я оттам, па побързал да каже:

— Както я гледам тази кожа, струва ми се, че от нея ще излязат и три кожухчета, а?

— Защо не, съседе, може и три...

— А по очите ти познавам, че и за калпак ще остане, нали?

— Че и калпак да ти направя, съседе, защо не!

При тия думи чифликчията едва ще не изкрешял от радост. Сетне потъркал доволно ръце, па побързал да си върви, докато кожухарят не се е опомnil и отметил от думата си.

Из пътя той вървял усмихнат и все си бърборел:

— Хубаво подведох този глупак — от една овча кожа три кожухчета да ми направи, на туй отгоре и... калпак! Хи-хи... хубаво го наредих! Така-а-а, така-а-а... — ум царува, ум робува, ум патки пасе!... Хи-хи!

Минало време.

Когато решил, че поръчката му вероятно вече е готова, чифликчията се запътил към кожухаря и още отдалече се провикнал весело:

— Ей, съседе, готови ли са моите кожухчета?

— Готови са, готови са — току-що ги завърших, съседе! — подал глава от работилницата си кожухарят.

— И калпакът ли?

— И калпакът, и калпакът... Чифликчията изтичал радостно до работната маса на кожухаря. Ала като видял трите кожухчета и калпака до тях, само дето не припаднал от изненада. Сетне смръщил вежди и ревнал с цяло гърло:

— Какво си направил ти, бре нещастнико?!...

— А че, каквото виждаш: три кожухчета и един калпак... — отвърнал кротко майсторът. — Нали така ми поръчаш?

— Но погледни ги колко са малки, глупако!... За ръкавици на ръцете ми няма да стигнат, та камо ли да се облека в тях! А и калпака сякаш за коте си го правил.

— Е, съседе, не се гневи... — разперил ръце кожухарят срещу посинелия от ярост чорбаджия. — Три кожухчета и един калпак ми поръчаш да ти направя, това ти и измайсторих — какво повече искаш! Колкото за големината, и дума не е ставало... Аз мислех, че си поне толкова умен, за да знаеш какво може да стане от една овча кожа — нали от нея със зор става само едно кожухче!... Овцата, съседе, не е като ратая ти — по три кожи на годината от него да смъкваш! Така ли е?

На тия прави думи чифликчията не можал нищо да отвърне. Само свил юмруци, изпъшкал тежко, па побягнал с рев навън...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.